

Etheria

Het begint in Terra

Etheria

Het begint in Terra

Patricia Schildt

Schrijver: Patricia Schildt
Coverontwerp: Patricia Schildt
ISBN: 9789464050165
© Patricia Schildt

Voor Stefan, Sarah en Jim.
Ik ben ontzettend trots op jullie en
hoop dat jullie de mooie dingen van onze wereld
ook zien en mogen ervaren.
Geloof in jezelf en maak je dromen waar.
Ik hou heel veel van jullie!

Een nieuwe dag begint met een grote stap
Een nieuwe weg in haar leven
Zonder dat ze weet wat haar te wachten staat
Vol goede moed begint ze aan het avontuur
Staat open voor wat ze tegenkomt
Maar dat de weg zo moeilijk zal zijn kon ze toen nog niet
weten

Etheria is zo perfect
Maar is dat niet alleen maar schijn
Je zult altijd keuzes moeten maken
Het beste wat je kan doen is het volgen van je hart

Haar onzekerheid speelt haar parten
Verwarring is volop aanwezig
Waar kan ze op vertrouwen, welk pad zal ze inslaan
Haar vriend zal haar ondersteunen
Waar ze ook maar heen mag gaan
Hij zal er altijd voor haar wezen, hun liefde zal alles
doorstaan

Etheria is zo perfect
Maar is dat niet alleen maar schijn
Je zult altijd keuzes moeten maken
Het beste wat je kan doen is het volgen van je hart
Het volgen van je hart

De wereld Etheria ontwaakt als de sluimers neerdalen op de grote berg en de zon langzaam uit de berg tevoorschijn komt. De zon is niet geel zoals in onze wereld maar helder als bergkristal. En hij is er altijd, elke dag. De ene dag wat sterker dan de andere maar hij is er altijd om de bewoners geduld, liefde en warmte te schenken. Door deze bijzondere zon leven, kijken en voelen de bewoners vanuit hun hart. Dat wil niet zeggen dat er hier nooit ruzie is maar de zon zorgt er wel voor dat de bewoners meer en sneller begrip voor elkaar kunnen opbrengen.

Daarnaast bezitten de bewoners niets, alles is voor iedereen. Iedereen heeft een eigen plekje om te wonen en te leven. Deze plekjes bestaan uit een groepje bomen die dicht bij elkaar groeien. De takken vormen het dak en de binnenkant is bedekt met zacht mos.

In elk plekje vind je een kleine waterval die helder, fris water brengt. In elk plekje staan één of meerdere kelken. Dit zijn grote bloemkelken die van binnen vol zitten met zacht dons. Deze kelken dienen als slaappleats. Je kunt er alleen in liggen of er twee bij elkaar zetten en dan kun je er samen met je man of vrouw in slapen. De kelken sluiten zich om je lichaam heen als je erin gaat liggen. Het voordeel is dat je de kelk nooit hoeft op te schudden, hij

blijft namelijk elke dag een stukje open staan zodat je elke avond in een frisse kelk kan gaan slapen.

Al het voedsel wordt vooral rauw gegeten en bestaat hoofdzakelijk uit planten, fruit en noten. Soms worden er ook insecten gebakken of gekookt in de zandkuil die zich in ieder plekje in het midden bevindt.

De bewoners zijn gelukkig en genieten elke dag van de mooie wereld van Etheria. Etheria bestaat uit vier gedeelten: Terra, Elan, Area en Aqua.

In het midden is de grote berg, zoals de bewoners hem noemen. Wij zouden het een grote vulkaan noemen. Hij is van ruw steen aan de buitenkant en elke avond verdwijnt de zon in de berg en stijgt de sluimer op. De sluimer daalt in de ochtend weer neer op de berg en dan komt de zon weer op. Wat sluimer precies is weet eigenlijk niemand, het ziet eruit als miljoenen kleine lichtjes die in de lucht branden en overdag rusten op de berg.

Je kunt aan de omgeving zien in welk gedeelte van Etheria je je bevindt. Zo bestaat Terra voornamelijk uit bossen met grotten en meren. Aqua kent grote meren en rivieren. Area heeft hoge bergen en diepe dalen en in

Elan vind je veel rotsen en roodgekleurde planten en bloemen.

Alle bewoners van Etheria hebben in de tijd dat ze naar het Pranahuis gaan alle gedeeltes van deze wereld bezocht. Je gaat namelijk vier jaar naar het Pranahuis en elk jaar bezoek je een ander gedeelte. Je kunt het Pranahuis zien als een soort school.

De bewoners doen dit zodat iedereen alle gedeeltes kent en begrijpt. Je begint je eerste jaar in het gedeelte van je geboortedag. Ben je bijvoorbeeld op 15 september geboren dan bevind je eerste jaar zich in het Terra-gedeelte. Zo kun je jezelf goed leren kennen voordat je de wijde wereld intrekt. Naast zelfkennis leer je ook alles over de planten en dieren die wonen op Etheria. Het bijzondere is dat je ook leert hoe de planten je kunnen helpen in geval van nood. Van elke plant kan een olie worden gemaakt en iedere plant heeft zijn magische werking.

Iedereen die op Etheria wordt geboren krijgt ook zijn eigen diesje. Een diesje is een dier dat bij jouw geboortedag past en je steun en kracht geeft tijdens je leven. Je kunt altijd op je diesje vertrouwen. En hij is ook bij je, niet altijd zichtbaar maar wel voelbaar in je hart. Alleen in noodgevallen wordt je diesje zichtbaar en zal hij je leiden.

In het Pranahuis leer je ook koken en handenarbeid. Iedereen kan dus voor zichzelf en voor anderen zorgen. Natuurlijk is niet iedereen overal even goed in maar dat geeft niet. Er zijn altijd wel bewoners in de buurt die je willen helpen als het niet goed gaat. Als laatste leer je in het Pranahuis ook van alles over de stenen die je kunt tegenkomen op Etheria zodat je weet welke magische krachten zich bevinden in die steen.

Terwijl de kristallen zon omhoog kruipt om Etheria te verwarmen en de bewoners te verwelkomen draai ik me nog even om. Even, nog heel even en ik houd mijn ogen gesloten. De geur van de rosadamblaadjes wordt gevangen door mijn neus. Het laat mijn hand mijn arm strelen. Door de tralies van mijn wimpers valt de warmte naar binnen. Zuchtend sla ik het in me op.

Een nieuwe dag, brabbelen mijn lippen. Een nieuwe dag! Gelijk schiet ik overeind. Weer vang ik de zoete geur op en kijk om me heen. Zal ik hier ooit terugkomen, vraag ik me af terwijl een traan langs mijn wang rolt. Zachtjes wieg ik heen en weer en mijn ogen vallen nog even dicht. De stilte valt als een warme troostende deken om mij heen.

Weer een nieuwe dag. Mijn dag!

Meteen sta ik rechtop .

Koud, koud, koud... koel. Met een zucht geef ik me over aan het koele zachte mos waar mijn voeten in zakken. Zachte stappen als voortgang in mijn leven. Vandaag zal alles anders worden. Bij mijn waterval voel ik een waas van het kletterende water om mij heen. De geur van de rosadamblaadjes die in een kuiltje bij de waterval liggen is hier nog sterker. Het water met de blaadjes laat ik even schommelen in mijn handen voordat ik me ermee was. De haartjes op mijn huid schrikken op en laten mij van

top tot teen tintelen. Het zachte bruine mos brengt al deppend alles tot rust.

Als ik mijn omslagjurkje aan heb strijk ik er een paar keer langs terwijl ik de stilte om me heen laat. Mijn vingers bewegen om de beurt langs mijn duim, steeds opnieuw, en ik voel een brok in mijn keel. Met open ogen slik ik de brok weg. Nog een hap lucht en dan stap ik naar buiten.

Buiten voel ik de warme stralen van de kristallen zon. Het troost me en ontroert me. De bewoners lopen heen en weer, ik begroet ze met een glimlach. Er is een drang in me om het allemaal nog meer in mij op te nemen. Ik wil het koesteren, ik wil het in mijn hart bewaren. Hier ben ik opgegroeid. Hier heb ik mijn eerste stapjes gezet en mijn eerste woordjes geleerd. Hier ken ik iedereen, hier is alles vertrouwd. De eerste achttien jaar van mijn leven heb ik bij mijn ouders gewoond daarna heb ik een eigen plekje in hun buurt gekregen. En nu in mijn twintigste levensjaar mag ik naar het Pranahuis. Ik kijk ernaar uit om mijn vleugels uit te slaan maar ik zal het oude, vertrouwde missen. Een warme traan rolt langs mijn wang. Gisteren heb ik al afscheid van iedereen genomen en nu nadert het moment.

In de verte komt mijn moeder aangelopen met een mand vol fruit en noten.

‘Liefdevolle morgen, moesje.’

‘Liefdevolle morgen, mijn kind. Heb je er zin in om op avontuur te gaan?’

Ik knik en neem de mand van mijn moesje over. Samen lopen we naar het plekje van mijn ouders. Mijn vader zit al te wachten en ik geef hem een knuffel. We genieten van de noten en het fruit.

‘Hoe was jullie tijd in het Pranahuis?’
‘Geweldig!’ zeggen ze in koor.

Lachend kijken ze elkaar aan.

‘Toch waren er ook moeilijke tijden.’
‘Dat klopt maar je leert er ook van.’

Mijn vader knikt en neem dan een hap van zijn appel.

‘Wanneer hebben jullie elkaar ontmoet?’
‘In het derde leerjaar, het was liefde op het eerste gezicht toen ik je vader tegen het lijf liep in Area.’
‘Het derde en vierde jaar waren dan ook geweldig’, zegt mijn vader.

Mijn vader geeft mijn moeder een zoen en ik kan de liefde voelen stromen, zo mooi en puur.

‘Ontmoeten veel bewoners hun geliefde in het Pranahuis?’ vraag ik.

‘Ja, je komt ook in een nieuwe fase van je leven en verwelkomt nieuwe dingen, nieuwe bewoners.’ zegt moesje.

Ik bewonder het enthousiasme van mijn moesje maar kan me niet voorstellen hoe ik al die nieuwe dingen en bewoners ga benaderen. Willen ze überhaupt door mij benaderd worden?

Veel tijd om hierover na te denken heb ik niet want het is bijna tijd om te gaan. Ik loop terug naar mijn plekje waar mijn rugmand al klaar staat. Voor de zekerheid kijk ik alles nog na. Dan mijn reisriem met daaraan kelkjes met verschillende etherische oliën. Als laatste pak ik nog een bloemkelk en vul die met rosadamwater. Nog eenmaal werp ik een blik in de ruimte die twee jaar mijn plekje was en dan stap ik naar buiten.

Buiten geef ik mijn ouders nog een laatste knuffel en beloof hun mijn best te doen. Dan draai ik me om, haal diep adem en fluit op mijn vingers.

In de verte komt een vipa aangevlogen, een vliegend bruin paard met een gekleurde hanenkam. Aan de hanenkam kun je zien uit welk gedeelte hij komt.

Een vipa uit het Terra-gedeelte heeft goudbruine kleuren. De vipa uit Elan heeft roodtinten. De vipa uit het Aquadeel heeft blauwe tinten en de vipa uit Area grijsblauwe. De vipa die voor mijn voeten landt heeft goudbruine kleuren. Ik stap op en kijk nog eenmaal naar mijn ouders. Dan spreidt de vipa zijn vleugels en vliegt de heldere lucht in. Op naar een nieuw hoofdstuk in mijn leven.

Vrij, ik voel me vrij terwijl ik op de rug van de vipa meevlieg. De wind waait door mijn haren en het voelt alsof ik omarmd wordt door de stralen van de kristallen zon. Mijn ogen sluit ik om dit gevoel nog dieper in mij te laten dalen.

Oh, wat moet jij gelukkig zijn om dit steeds weer te mogen ervaren! In bewondering leg ik mijn hoofd op de vipa en kriebel in zijn nek. De vipa hinnikt en gooit zijn hoofd in de lucht waardoor hij een plotselinge zijwaartse beweging maakt. Snel grijp ik me vast aan zijn hanenkam. Oeps, dat moet ik dus niet meer doen in de lucht. Zachtjes aai ik over de zachte hals van de vipa.

Onder mij stroomt Etheria voorbij als een kabbelende rivier in de mooiste groentinten afgewisseld door het helderste blauw. Vanuit de lucht is Etheria nog mooier en ik voel een diepe bewondering maar ook nederigheid.

Het duurt niet lang of meerdere vipa's komen samen in de lucht. Een kleurrijk palet in de strakblauwe lucht met de groentinten op de achtergrond. Ik kijk mijn ogen uit, dit beeld zal ik nooit vergeten en ik voel zoveel rust, zoveel genot door dit spel te aanschouwen.

In de verte doemt een grote, kronkelige boom op: het Pranahuis. Ik ga rechtop zitten en zie de boom groter en groter worden naarmate ik dichterbij kom. Het is een magistraal beeld dat ontzag afdwingt. Op het grote veld voor het Pranahuis is het druk. Overal landen vipa's of stijgen op. Even later landt ook mijn vipa op het veld.

'Dank je wel dat je me hier veilig heb gebracht.'

De vipa hinnikt zachtjes terwijl ik in zijn nek kriebel.

'Weet je, ik vind het best wel spannend, heel spannend.'

De vipa gooit zijn hoofd in de lucht en kijkt me aan. Dan duwt hij me met zijn hoofd vooruit.

'Ja ja, ik ga al.'

Ik geef hem een kus op zijn snuit en dan stijgt de vipa op.

Even kijk ik de vipa na en bekijk dan de immense boom die vanaf de grond nog groter lijkt. Een diepe zucht, en ik wandel naar het Pranahuis. Mijn maag rommelt onrustig terwijl ik steeds dichterbij kom en een lichte misselijkheid stijgt naar mijn hoofd. Even sta ik stil, sluit mijn ogen terwijl mijn handen op mijn buik rusten. Je kan dit Betula, geen zorgen, zeg ik in gedachten.

‘Spannend hè?’

Ik draai me om en kijk een jonge vrouw aan.

‘Ja, het is zeer indrukwekkend.’

‘Ik ben Vendula.’

‘Betula, leuk om je te ontmoeten. Is dit jouw eerste jaar?’

‘Mijn tweede, ik ben begonnen in Area maar ook daar is het

Pranahuis zo indrukwekkend.’

Samen met Vendula loop ik verder en ze weet me gerust te stellen met haar ervaringen.

Met vele anderen stappen we de hal binnen van het Pranahuis. Dit is echt onbeschrijflijk. Overal om me heen zie ik kronkelende trappen die eindigen bij een deur. In de hal zijn verschillende openingen waar bewoners in en uit lopen.

Er zijn zoveel bewoners te zien dat het mij een onrustig gevoel geeft, de energie van al die bewoners zoemt door de ruimte en ze maken veel geluid, heel veel geluid.

*De trappen omhoog brengen je bij de klassen en de trappen die weer omlaag gaan brengen je bij de slaapruintes. Jij moet hier naar rechts en ik naar links. We zien elkaar vast nog weleens.’
Dat zou ik zeker leuk vinden, succes.’*

Met een knuffel neem ik afscheid van Vendula.

Ik loop naar de rechterkant en merk dat het oploopt. Iets verderop zie ik boven een ingang ‘ 1^e jaar ‘ gekerfd en daarachter is een steile trap naar beneden toe.

Voorzichtig stap ik de trap af die uitkomt in een lange gang. Aan weerszijde van de gang zijn lampen gevuld met vuurvliegjes zodat je niet valt over de hobbelige vloer.

Even leg ik mijn hand op de vloer en sluit mijn ogen.

Het stromen van de sapstroom van de boom is heel sterk en goed voelbaar, zo vol leven, net als alles in het

Pranahuis. Aan het einde van de gang is een steil trapje

naar boven waarna ik in een lichte ruimte kom. De

ruimte word blobo genoemd en is een reusachtige

bloembol. In de blobo bevinden zich diverse kleine

watervalletjes met daarnaast een kelk. Tientallen mannen

en vrouwen lopen heen en weer. Ik bekijk het allemaal

terwijl ik zoek naar een plekje wat nog niet bezet is.

'Hoi, ik ben Mosa.'

Een man loopt met uitgestrekte hand op mij af.

'Ik ben Betula.'

'Leuk je te ontmoeten. Kom maar mee, hier zijn nog wat plekken vrij.'

Onder de indruk van alles loop ik stil met hem mee en kies een plekje uit. Ik leg mijn rugmand naast de kelk en doe mijn reisriem af.

'Heb je al andere bewoners ontmoet?'

'Ik heb iemand uit het tweede jaar ontmoet en nu jou.'

'Oh, dan heb je al een begin. Kom, dan stel ik je voor aan mijn vrienden.'

Samen lopen we naar de andere kant van de blobo waar twee mannen staan te praten.

'Dit zijn Chouli en Cipr. Jongens, dit is Betula.'

Ik schud de handen van beide mannen en glimlach verlegen.

‘De vrouwen zijn buiten de boel aan het verkennen dus die stel ik later wel voor.’ zegt Mosa

‘Hoe is je eerste indruk?’ vraagt Chouli

‘Groot en indrukwekkend en ik ben zo nieuwsgierig naar de lerra’s en hoe alles zal gaan.’

‘Nou, we hebben al verschillende verhalen gehoord over de lerra’s.’

‘Je weet toch dat je niet alles moet geloven, Cipr.’ zegt een stem achter ons.

Ik draai me om en ziet twee vrouwen staan.

‘Hoi, ik ben Iniana en dit is Zizano.’

‘Ik ben Betula, leuk om jullie te ontmoeten.’

We schudden elkaar de hand en het voelt gelijk alsof we bij elkaar horen te zijn.

Zizano is vol bewondering over de omgeving.

‘Het is buiten wonderschoon! Jullie moeten echt even meelopen.’

Dat klinkt als een goed idee.

‘Wacht even, dan pak ik mijn reisriem.’

Snel loop ik naar mijn plekje en doe mijn reisriem om. Met z’n zessen lopen we de blobo uit en Zizano heeft gelijk. Het uitzicht is adembenemend. Beneden aan de

heuvel is een groot meer en er zijn zoveel bloemen en planten te zien.

Maar ook de dieren zijn goed vertegenwoordigd. We zien vogels, vlinders, konijnen, herten, egels en nog veel meer dieren bewegen bij de bomen en struiken. In de verte is de berg zichtbaar en hier en daar zie je al wat sluiemers opstijgen.

Ik voel de diepe rust die deze wereld geeft en het ontroert me. Mosa komt naast me staan en slaat spontaan zijn arm om me heen. Ook de anderen staan dichtbij en samen kijken we toe hoe de zon langzaam in de berg zakt en de hemel wordt verlicht door de sluiemers.

Het tijd om terug te lopen. Even glimlach ik dankbaar naar Mosa. Het was fijn om even iemand naast me te hebben die zonder iets te zeggen laat weten dat het goed is. Ik weet dat ik dat soms nodig heb.

Als we terug zijn in de blobo staan er overal schalen met eten en in het midden brandt een heerlijk vuur waar al bewoners rondom zitten. We pakken wat te eten en zoeken een plekje bij het vuur. Er wordt honderduit gepraat en al snel kent iedereen elkaar. Lachend, pratend en etend vordert de avond en als alle schalen leeg zijn zoekt iedereen zijn plekje op.

Pas als ik in mijn kelk lig voel ik hoe moe ik ben en hoeveel indrukken ik heb gekregen. Het was een mooie dag en ik ben dankbaar voor mijn nieuwe vrienden. Met een lach om mijn mond draai ik me om en val in een diepe slaap.

De volgende ochtend worden we gewekt door de warme zonnestrallen die door de blobo heen schijnen en door het gefluit van de vogels. Ik rek me uit en stap mijn kelk uit. Mijn omslagjurk trek ik aan en loop naar de waterval om mezelf te wassen. Ondertussen is het al een geroezemoes om me heen. Er komt een lange vrouw binnen met manden vol fruit en noten.

‘Vreugdevolle morgen’ zegt de vrouw.

‘Ik ben Natilia, jullie lerra voor vandaag. Laten we eerst wat eten en elkaar leren kennen.’

Iedereen verzamelt zich in het midden en tijdens het eten stellen ze zich voor aan Natilia.

‘Ik zal jullie vertellen wat we de komende tijd gaan doen. Ten eerste gaan we elke week een plant behandelen die in Terra veel voorkomt, jullie leren hoe en waar de plant groeit en welke eigenschappen hij heeft. Natuurlijk leren jullie ook waar je de plant voor kan gebruiken en wat je ervan kan maken. Kortom we hebben het druk.’

‘Is iedereen klaar met eten?’

Rondom me zie ik iedereen knikken.

‘Mooi, volg mij maar naar de klas.’

Natilia neemt de lege manden mee en we volgen haar de lange gang door naar de hal van het Pranahuis. In de klas staan zwammen waar je heerlijk relaxed in kan zitten. Iedereen zoekt een plekje en dan kan de les beginnen.

De eerste soort die we gaan behandelen is de Betula Pendula en het is geen plant maar een boom. De boodschap van de boom is: voel je als herboren. De Betula Pendula is een decoratieve boom met slanke takken en een zilverkleurige witte in platen gebroken bast. Hij heeft lichtgroene ovale bladeren. Natuurlijk vind je deze bomen volop in het Terra-deel van Etheria.'

Ik kan de mooie bomen inderdaad voor me halen en in gedachten zie ik ze ook zo mooi met de wind meebewegen. Ik heb me altijd afgevraagd wat de boodschap van de boom over mij zegt. Voel ik me herboren? Ik weet het niet maar wat zou ik me graag vrij laten meevoeren door de wind. Even sluit ik mijn ogen en voel de wind door mijn haren gaan. De stem van Natilia haalt me weer bij de les.

Julie hebben vast weleens de jonge twijgjes meegenomen als je de hete grot inging voor een stoombad. Die bundeltjes jonge twijgjes bevorderen de bloedsomloop. Je kunt het sap van de Betula Pendula aftappen en drinken als een tonicum. De bladeren en de knoppen kun je gebruiken om door middel van waterdamp destillatie een

etherische olie te krijgen maar dit kost veel tijd. Die techniek leren jullie de komende tijd. Ook de schors kun je destilleren zodat je berkenteerolie krijgt. De olie heeft een ontstekings- en koortswerende en versterkende werking.'

Mijn interesse is gewekt want ik weet uit eigen ervaring hoe krachtig een etherische olie is. Ik zou het geweldig vinden om deze techniek te leren.

Er is nog veel meer te vertellen maar ik vind het fijn om dat buiten te doen. Jullie kunnen dan zien en voelen wat ik bedoel. Dus genoeg theorie voor vandaag, we gaan lekker naar buiten op zoek naar de boom. Gaan jullie mee?' vraagt Natilia.

In Etheria zijn de bewoners de meeste tijd buiten te vinden en we vinden het heerlijk om naar buiten te gaan. We volgen Natilia naar buiten. Daar sluit ik mijn ogen en haal even diep adem. De zon schijnt volop en voelt heerlijk warm op mijn gezicht.

'Kom op! Er is werk aan de winkel,' roept Mosa lachend en samen volgen ze de groep.

Na een half uurtje lopen stoppen we.

'Hier gaan jullie je eigen weg,' zegt Natilia.